

Hồi 30

Gió Đưa Hạc Khốc Lên Rừng Vỡ

Người đời thường nói: lạc cực sanh bi, vui quá đổi sanh bi lụy.

Câu nói này đối với Cừu Thiên Hiệp hôm nay rất hợp cảnh hợp tình, nhưng mà cái chữ bi này khác hẳn sự bi lụy tầm thường, nó đối với Cừu Thiên Hiệp là một đại biến cố liên quan đến cả sinh mạng.

Bởi không thể làm sáng tỏ vấn đề Lịch Huyết kiếm tại Vạn Mạnh Trang, cho nên chính bản thân Cừu Thiên Hiệp đã đoạn tuyệt với Nhứt tăng, nhĩ khát cái, và tam kiếm khách một sự liên quan mật thiết trong thời gian dài, cũng bởi Cừu Thiên Hiệp không biết rõ ràng vấn đề ... lại mất luôn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, đây mới là quan trọng, vì mất Bích Lệ Hồng là mất cả đời sống tinh thần, thì cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp nào có ý nghĩa gì đâu ?

Cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp, chỉ vì một câu chuyện không minh bạch, chỉ trong nháy mắt tất cả những người thân thuộc đều biến ra kẻ hận cừu. Chính bản thân Cừu Thiên Hiệp rơi vào địa huyết, gặp mỗi kỳ duyên được Khô trúc thánh kiếm là một phần hân hoan, ấy vậy, lại không còn một người thân nào được hưởng phần, đời người dù có vinh hạnh được như thế cũng không có ý nghĩa gì ?

Cừu Thiên Hiệp đang đứng giữa cánh đồng hoang, bấy giờ chàng mới cảm thấy trời đất bao la, mà chính mình không còn mảnh đất ghé chân. Cuộc đời trôi cuộn không tìm ra dù một người thân thích họ hàng !

Ánh dương tà đã nhuộm vàng vạn vật, liễu sâu cỏ héo nọ là nơi an nghỉ của Bích Ảo Hùng một nắm đất vàng vùi thây người quá cố, nhìn xem cảnh trí đầy vẻ buồn thảm thể lương.

Cừu Thiên Hiệp vẫn vờ suy nghĩ, trong nhất thời chẳng biết phải đến đâu hoặc về đâu ?

Đột nhiên chàng nghĩ ra: Còn một vùng có thể đến đấy được --Tiềm Long cốc ...

Phải tìm gặp Tuyệt tình kiếm chỉ có hấn mới đủ khả năng giải bày sự trong trắng của mình, cũng do hấn mới đủ tin nhiệm giải thích cho Nhứt Phậ, nhĩ khát cái và tam kiếm khách nghe qua những điều nghi vấn và có thể xóa tan đám mây mờ.

Nghĩ tới đây, chàng quyết định, vì đây cũng là một lối thoát duy nhất.

Cừu Thiên Hiệp ngửa mặt lên trời, thở hắt ra những điều u uất, đoạn mạnh dạn nhắm hướng Tiềm Long cốc đi lần tới.

Khi bóng tối đã bao trùm vạn vật, thì chàng đã đến vùng ngoài chân núi Định Viên dinh.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mệt nhọc, bèn ghé lại Định Viên dinh an nghỉ. Bấy giờ chàng mới quan sát lại y phục, bộ đồ màu thanh thiên của chàng sau mấy tháng dưới địa huyết đã dính đất, bùn rất bẩn thỉu không thể mặc được nữa, chàng cởi ra và biến chế thành bộ y phục màu xám tro, còn cây Khô trúc thánh kiếm tóa ra muôn ánh hào quang sáng rực, chàng phải chế thêm cái vỏ kiếm bằng da để che khuất luồng ánh sáng.

Một đêm qua ... Ánh mặt trời vừa ló dạng góc trời đông, vạn vật cũng chuyển mình chờ đón một ngày tươi sáng. Cừu Thiên Hiệp cũng vừa thức giấc, chàng thu dọn nhanh hàng trang và hối hả lên đường, chàng nhắm hướng Nam toan trở thuật hành đi cho chóng.

Cừu Thiên Hiệp rời Định Viên dinh độ hai mươi trượng là phải lên đường núi về hướng xuôi Nam. Khi chàng vừa bước ra đường cách quãng độ sáu bước, đột nhiên trước mặt chàng vang lên giọng nói trầm trầm:

- Ai di đà Phật ! Tiểu thí chủ mạnh giỏi ! Hê.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình ngó lên trước mặt hiện ra một người mày từ mắt thiện. Một lão hòa thượng chấp tay trước ngực đứng thẳng như chào đón chàng.

Vị hòa thượng này có gương mặt từ hòa, nước da hồng đỏ, mày trắng như vệt bông, râu bạc phếu như tuyết gió, thần sắc rất linh hoạt, tuổi tác độ chừng trên tám mươi, sóng dáng người còn quắc thước vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước, vòng tay trước ngực đáp lễ nói:

- Lão pháp sư vạn thọ !

Vị hòa thượng cười một tiếng, vầng trán bỗng đỏ hiện lên mấy nếp nhăn, vừa thản nhiên hỏi:

- Lão tăng xin hỏi tiểu thí chủ có phải là Cừu Thiên Hiệp thiếu hiệp đấy không ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, song chàng vẫn gật đầu tỏ vẻ cung kính đáp:

- Phải đấy ạ ! Xin hỏi lão hòa thượng quý tánh là chi ?

Lão hòa thượng nhếch môi cười vui vẻ, vừa chấp tay trước ngực đáp:

- A di đà Phật ! Bần tăng pháp danh là Ngô Phi

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, đổi hẳn thái độ, tỏ ra cung kính bội phần, chàng vòng tay cúi đầu làm lễ, nói nhanh:

- A ! Té ra hòa thượng đây là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư ! Văn bối bấy lâu hằng ngưỡng vọng ! Hôm nay hân hạnh gặp vị minh chủ của hữu đại môn phái, một vị thánh triết của võ lâm ... Thật là tam sanh hữu hạnh !

Phật diện kim thân Ngô Phi, là lão chưởng môn của môn phái Thiếu Lâm, sáu mươi năm về trước đã nổi danh tiếng khắp giang hồ và hiện tại đệ tử của phái Thiếu Lâm được truyền đến đời thứ năm, trải năm đời người dù yếu thọ, tuổi trời của Ngô Phi cũng được tám mươi mấy cái xuân rông, thế mà tinh thần vẫn thư thái, sức khỏe vẫn khang kiện như xưa.

Ngoài ra chưởng môn của tám môn phái lớn hiện giờ, người nào cũng là hàng hậu sanh, văn bối là đoàn em của Ngô Phi đại sư, vì những tay cao thủ của các danh môn chánh phái hiện đại, đồng lứa tuổi hoặc đồng kết bạn với đại sư, tất cả đều khuất bóng. Do đó, trên chốn giang hồ, Ngô Phi đại sư danh vang cửa đánh, không kể những người trong cửu đại môn phái kính trọng bậc thần minh thánh triết, mà luôn cả phía hai đạo hắc bạch, như sĩ giang hồ, nghe đến tên là nể trọng, hễ gặp mặt là bái lễ.

Ngô Phi đại sư cả cười đáp:

- Không dám, chính bần tăng !

Nói xong, vị lão tăng đưa ngón tay chỉ vào khóm cây bên vệ đường nói:

- Thiếu hiệp, lão xin mời thiếu hiệp đi bộ qua vài bước vì chúng ta có một vài câu chuyện nói với nhau !

Cừu Thiên Hiệp lòng hằng ao ước, nay thấy Ngô Phi đại sư thần sắc nghiêm trang nên chàng chẳng chút gì do dự vội đáp ngay:

- Chẳng hay đại sư có gì muốn chỉ giáo ?

Tại hạ hầu nghe !

Ngô Phi đại sư nét hân hoan hiện rõ lên gương mặt từ tường, tay áo rộng phất mạnh, người đã tung mình ra xa năm trượng vừa lớn tiếng bảo:

- Thiếu hiệp, hãy theo ta đến đây !

Cừu Thiên Hiệp buột miệng khen thầm:

- Thật là môn pháp thượng thừa khinh công ! Quả nhiên tiếng đồn chẳng sai.

Chàng liền rún mình chạy theo sau như vũ bão.

Hai người vượt qua một đê cao, Ngộ Phi đại sư đã dừng lại trên thảm cỏ xanh mướt, Cửu Thiên Hiệp cũng vừa trở đến nơi.

Ngộ Phi đại sư vừa đứng vững, vội chấp tay nhìn Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp, lão nạp không có chuyện gì riêng tư, mà chỉ hướng vào thiếu hiệp, mời đến dự một cuộc hội ước ? Không rõ thiếu hiệp có vui lòng nhận hay chăng ?

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi ngay:

- Ước hội ! Đại sư muốn ...

Ngộ Phi đại sư mỉm cười, ngắt lời bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Nguyên Cửu đại môn phái có bày ra buổi đại hội tại Cảo Sơn Thiếu Lâm tự, và đã bầu lão nạp đi mời người dự, lão nạp đã vượt gần ngàn dặm đường, từ Tây Bắc đến đây, may thay lại gặp thiếu hiệp tại Đình Viễn dinh này ! Thật là tiện dịp cho lão nạp được hầu giá !

Lão hòa thượng nói trầm hùng rõ rệt, nhưng sự thật có lẽ đúng tám phần mười.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, thầm nghĩ:

Thật là câu chuyện kỳ khôi, không tưởng tượng được, có ai ngờ minh chủ của Cửu đại môn phái, lại là chủ môn phái Thiếu Lâm địa vị rất sang trọng mà đích thân vượt gần ngàn dặm đường, đi mời người phó hội, thì cuộc hội ước này chẳng phải tầm thường !

Vì thế Cửu Thiên Hiệp tỏ ra cung kính hỏi:

- Cuộc hội ước của Cửu đại môn phái, chắc đại sư rõ nguyên do và mục đích chứ ? Có thể nào đại sư cho biết sơ lược được chăng ?

Ngộ Phi đại sư khẽ nhích động vành mi bạc cả cười bảo:

- Cuộc ước hội không có bàn gì đại sự, thiếu hiệp vào buổi hội sẽ rõ ? Xin chớ từ nan, và đừng để bản tăng ngóng đợi. Vả lại lý do của buổi hội xin thiếu hiệp tin tưởng vào bản tăng là ... một việc lành, chớ ngại gì cả !

Cửu Thiên Hiệp khó từ chối, và cũng không nghĩ đến việc từ chối, nên cả cười nói:

- Đại sư đã dạy như vậy, vãn bối không thể từ chối và xin hứa đến hầu dạy !

Ngộ Phi đại sư nghe qua vội chấp tay trước ngực xá một xá dài, vừa đổi giọng trầm trầm nói:

- Lão nạp xin đa tạ. Vậy kính mời thiếu hiệp ... đến ngày mừng năm, tháng năm, giờ ngọ tức là đúng vào tết Đoan Ngọ đến tại Cảo sơn Hương Lô Phong hội ước !

Vừa nói dứt, lão rún mình vượt qua bờ đê lại đưa mắt già từ Cừu Thiên Hiệp và thuận miệng nói to:

- Lành thay ! A di đà Phật !

Mảnh áo cà sa màu nâu phất phơ theo làn gió nhẹ, hướng về đường cái quan đi thẳng.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn, không hiểu nổi lý do gì ! Một bóng một mình tiếp tục bước theo con đường về Hạ Lan sơn. Trên đường đi, may mắn không xảy ra sự gì đáng tiếc.

Không ngờ bước chân chàng vừa vào đến Trường thành, chàng có cảm giác đường như có sự biến đổi khác lạ.

Nguyên tại chốn Trường Thành là nơi tụ tập của đa số nhơn sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm, không bao giờ dứt bóng người qua lại, vì tối kia họp, tối nọ tan, thường xuyên không bao giờ dứt thế mà lúc bấy giờ đường xá vắng bật không một khách hào hoa hay một chàng hiệp sĩ, thậm chí đến một tên võ sĩ bệ hạ hoặc một người hán tử khù khờ cũng không có nốt, có lẽ nào khách giang hồ đã quay về chốn hoang sơn cùng cốc, trả lại đây sự yên tĩnh của dân lành ? Nhưng sự yên tĩnh và trầm lặng đó, dường như nó ẩn lòng vào trong một loại tan nạn kinh hồn hay một cuộc khủng bố vô cùng kinh khiếp ! Hay là một cơn mưa bão sắp đến, khiến người ta có cảm giác khẩn trương.

Khi vào nội cảnh Thiểm Tây, tình hình càng tỏ ra căng thẳng đến tột bậc.

Trên đường phố tiếng đồn đãi không ngớt. Họ nói:

- Trên chốn giang hồ, gần đây có xuất hiện một gã thiếu niên cao thủ, gặp ai giết nấy, gây nhiều trận kiếp hải hùng không có đối tượng, chẳng phân tà chánh, hắc, bạch mà toàn thể nhơn sĩ, cao thủ của võ lâm trong hai đạo hắc, bạch đều nghe tên. Chỉ vì hắn là một chàng trai tuyệt đẹp, song lòng gai tay độc, giết người không kể, mỗi lần xuất thủ rất độc ác, chẳng lưu vết tích. Cho nên các giới gaing hồ trong võ trụ đều nói:

Gió đưa hạc khóc, trong rừng võ.

Huyết lệ vung đầy chỉ một tay !

Thật là hai câu hoang đường quái đản.

Ngày nọ, Cừu Thiên Hiệp đi lên phủ Diên An.

Chàng bèn tìm khách điểm để trọ; khi bước vào khách điểm, lại gặp lúc hai đạo bảo phiêu dạt quan đóng ở đấy, nên trong điểm vô cùng nhộn nhịp, tiểu nhị không ngớt cung kính chiêu đãi khách.

Khách điểm là một thế phái cực lớn, sánh với một hoàn mật động ở Thiểm Tây chẳng khác bao nhiêu, trước mặt khách điểm bày ra năm gian rộng. Trước mặt tiền, khách điểm bày ra mười chiếc bàn bát tiên, chỉ có điều lạ là trên bàn không bày thức ăn rượu cá.

Cừu Thiên Hiệp một mình ở trong gian phòng khá rộng về phía mặt tiền, nên cảm thấy buồn đáo đẽ. Tiểu nhị bày cơm nước tại gian nhà ngoài mời chàng ăn.

Trên chiếc bàn bên cạnh, có bốn tên đại hán, khí mạo kiêu hùng, có lẽ là tranh huấn luyện võ nghệ đang lúc thảo luận về quyền lệnh.

Bỗng nhiên ...

Một tên hán tử mặt đỏ da đen, hướng về tên trung niên mặt trắng bảo:

- Lưu đại ca, từ nay việc áp tải hàng hóa nhập quan về, chúng ta nên hết sức đề phòng ! Chỉ vì ...

Người được gọi là Lưu đại ca là một trang hán tử trung niên, tên này nghe qua phá lên cười ngặt và ngặt lời:

- Triệu đại phiêu sư, người đã tính sai rồi, chúng ta là đoàn bảo tiêu chuyên nghiệp, thì phải cố tự tin số hàng áp tải của chúng ta muôn phần không mất một !

Tên hán tử mặt đỏ da ngâm tức là Triệu phiêu Sư, hắn nghe qua rất bất mãn, vì tưởng lầm người bạn không rõ lời nói của mình nên hậm hực bảo:

- Này, người đã quên tên điểm tử đó sao, hắn là một tên lòng lang dạ sói, tay nhám chân gai, thì người có dám quả quyết cuộc áp tải của chúng ta muôn phần không mất một hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại thì biết họ hai bang bảo tiêu sư, song chàng không muốn nghe nữa, chỉ vì họ nói đến ba chữ tên điểm tử nên chàng chậm rãi ăn uống không lưu ý đến cuộc đàm thoại của hai người nữa.

Lưu phiêu sư đưa chén lên môi hớp một ngụm rượu thấm giọng và thư thả đáp:

- Mỗi khi ta muốn nói câu nào thì câu đó đều có ý nghĩa sâu xa của nó cả ! Này ... này người thử nghĩ xem ba tháng vừa qua. Tên điểm tử, nào phải là tên hắc đạo ma đầu trong mọi hành động, mà là trang nghĩa hiệp kỳ tài, một nhân vật võ lâm lừng lẫy, làm thế nào hắc không gặp chúng ta ? Mỗi khi hắc xuất hiện, thì phải môn trớn tự nhiên hắc vô tình giúp chúng ta dọn đường, còn hơn ba bốn người bạn hữu, thử hỏi có ai dám cả gan nhích động ? Vì lý do đó ta mới dám quả quyết với người muôn phần không mất một là thế !

Giữa lúc hai người lý luận, thì phía bên phải có một tên đại hán cũng là bảo tiêu sư, tên đại hán này có phần say sưa, nên hắc vỗ tay xuống đùi cái đét vừa rồn rảng nói:

- Cả hai người đều giống đàn bà con gái, đi xem hát ứa lệ mủi lòng, thay người xưa mà rầu chuyện trào đình, xót lòng hoài cổ. Theo ta nghĩ thì chúng ta là những tên bảo tiêu chuyên nghiệp, phải tận dụng hết năng lực của mình mà phụng sự. Còn cái tên điểm tử nào đó, nếu nó không đến thì muôn việc đều êm, nhược bằng nó đến thì có ta đây Ma Vân thủ đủ sức tiếp đãi nó ! Ta không tin rằng nó có ba đầu sáu tay, hay có biệt tài thăng thiên độn thổ gì, mà ta biết chắc nó là một thiếu niên cao thủ thế thôi, chẳng qua là thiên hạ lắm lời, một đồn mười, mười đồn trăm vô hình trung thần thánh hóa câu chuyện !

Gã phiêu sư họ Lưu lắc đầu thề lưỡi, tỏ vẻ lo lắng cho người bạn say quá lời.

Gã phiêu sư họ Triệu lắc vai tên đại hán nói như hét:

- Người đã quá chén rồi. Tên điểm tử mà nghe được những lời chúng ta nói, ta rất ngại cho những chuyến áp tải hàng hóa càng thêm khó khăn, trừ khi chúng ta nắm tay nhau đi vòng tròn mới mong chống lại nó, ngoài ra không còn biện pháp thứ hai nào nữa !

Ma Vân thủ là tên đại hán say đấy, hắc nghe đồng bọn nói lấy làm bất phục, cặp mắt trợn tròn xoe, đôi mày xếch ngược, giơ hai tay lên trời như phân bua và hét lên âm ỉ:

- Các người với ta là đồng bạn ! Tại sao các người quá khen dồi chí khí của người, mà diệt bỏ oai phong của mình, ta cố làm tròn phận sự áp giải trong vòng ba tháng, rồi ta sẽ đi tìm tên điểm tử quyết tử thí với nó cho bằng được ! Ha, ha, ta không thể nào tin nổi một tên Tà !

Ba tên bảo phiêu cùng bàn thấy hắc đã quá say, nên vội vàng khuyên dút, và đem câu chuyện khác ra bàn luận, cố tránh sự đụng chạm vào tên điểm tử.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã ăn uống xong lại lắng nghe không thấy chúng nói gì thêm, bèn quay trở về phòng an nghỉ.

Đột nhiên ... một bóng đen bay vút qua, rõ ràng là bóng dáng một người ốm nhỏ từ trong phòng chàng nhảy cửa sổ chạy vút ra ngoài.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi to:

- Ai đó ?

Vừa hét vừa bươn bả bước vào phòng, chợt thấy giữa phòng đèn khêu cao ngọn sáng rực, mừng mừng tự nhiên phủ xuống giường trên gối lại lồm xuống đầu gối người vừa nằm lên, lại thêm có mùi hương khác lạ, rõ ràng là có người chui vào đây ngủ.

Cừu Thiên Hiệp cả giận xung thiên, vội bước ra ngoài toan đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đột nhiên ... nhiều tiếng la ó vang dậy, kế đấy là giọng nói lè nhè của tên Bảo phiêu Ma Vân thủ:

- Ta phải ... gặp nó ... điểm tử ... tìm ta ... à ! Được lắm ... ta sẽ ... đấu ... đấu ...

Nguyên những tiếng la ó này của bốn tên Bảo phiêu sư vì quá say sưa, cho nên cặp nhau đi xiêu tó, tiêng Ma Vân Thủ vì say đến cực độ nên nói lảm nhảm luôn miệng.

Cừu Thiên Hiệp động tánh háo kỳ vội đứng lại nhìn mấy ông men nghiêng ngả, mà quên trở lại phòng kiểm soát.

Đột nhiên ... ngoài mặt tiền khách điểm có tiếng hét lên inh ỏi:

- Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm !

Tiếp theo đấy, tiếng chân người chạy thịch thịch cuộn cuộn như lớp sóng người, hai đoàn thủ hạ của bang bảo tiêu xông tóa ra, mỗi tên đều cầm sẵn binh khí nơi tay, từ phía sau hậu viện tuôn ra ào ạt.

Cừu Thiên Hiệp nghe kêu vội chạy ra ngoài giữa viện.

- Soạt !

Một tiếng kêu xé gió nổi lên, ba điểm nhỏ li ti như hàn tinh, từ một nơi vô danh bay xẹt vào hàng lang, nhanh như chớp lóe giữa lưng trời, bắn vút vào bốn tên Bảo phiêu sư thế mạnh như thần tốc.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy, không dám chậm trễ hai tay đẩy ra song cửa, thân mình sả tới trước vừa cất tiếng gọi to:

Vừa nói dứt, ba điểm hàn tin bị chàng đánh rơi hết hai, còn một điểm thoát khỏi bay tới rất nhanh trúng vào một trong bốn tên Bảo phiêu sư.

- Ôi chao ! Chết ...

Mấy tiếng kêu rú lên đau đớn, vận ám khí đã bắn vào đầu gối tên Ma Vân Thủ đẩy hẳn ngã phịch xuống đất, hẳn ngồi ôm gối rên la không ngớt miệng.

Cừu Thiên Hiệp không đắn đo hơn thiệt vội nhún mình nhảy vọt lên nóc nhà, và đưa cặp mắt rục rịch tinh quang cố tìm xem vật ám khí xuất phát từ hướng nào.

Bấy giờ một bóng đen như cánh hắc ô chớp mình tung vọt lên cao ba trượng vừa bay tạt ngang, đập vào ngọn cây rậm rạp. Cây Ngô đồng này rất cao ước độ bảy, tám trượng cành lá um tùm rậm tối.

Cùng lúc đó, ba tên Bảo phiêu sư còn lại vội tung mình nhảy phốc lên mái nhà, chúng che mắt nhìn khắp bốn phương, tay hờm thế tấn công, nhưng vô ích vì bóng dáng kẻ lạ đã biến mất tự bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nói to lên:

- Nó kìa ! Nó đang ẩn trên ngọn ngô đồng ...

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy phốc lên cây cố vận dụng ánh mắt rọi khắp ngọn cây mà bóng dáng kẻ lạ như chim trời bạt gió biến mất tự bao giờ, chàng nổi giận hét to:

- Cả gan cho tên cường tặc ! Mau ra đây !

Vừa dứt lời tay chàng vận mấy thành lực, đẩy lên ngọn cây một chưởng to như hòn giả sơn, gió cuộn ào ào, đạo kinh phong xé không gian đánh vào chót tâng cây ngô đồng.

- Rất ! Ào ... ào !

Những tiếng răng rắc ào ào thi nhau nổi lên vang dậy, cành lá rậm rạp bị ngọn chưởng đánh vào gãy tan, nát vụn, bay đổ xuống đất ào ạt chẳng khác nào trận bão to, trong chớp mắt, cây ngô đồng trụ lủi trơ lại những cành to khẳng khiu, song bóng hình của người lạ vẫn bật tăm vẳng bóng. Cừu Thiên Hiệp chép miệng tiếc rẻ: Rõ hoài công ! Chàng lại đưa mắt quan sát lần nữa, lần này lại thấy một bóng đen bay như cánh diều trước gió, từ xa xa hướng ra bên ngoài thành chạy như chớp bão, mắt người khó theo dõi kịp.

Ba tên bảo phiêu sư tuy có sáu con mắt, nhưng không tinh nhạy bằng Cửu Thiên Hiệp, nên chúng gọi vọng xuống hậu viên hò hét bọn thủ hạ đi truy sát, như lâm vào đại trận.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng, tay giáo tay gươm chạy như ong, bất giác mỉm cười và điềm đậm bảo vọng qua:

- Ba vị bảo phiêu sư, hãy xuống đất đi thôi ... tên đạo chích đã đi xa trên mười dặm rồi !

Vừa dứt lời, chàng buông mình từ trên ngọn đại thọ ngô đồng rơi nhẹ xuống trước viện.

Lúc bấy giờ tất cả khách ngụ, cùng toàn thể bang chúng phiêu cục, đều tề tựu trước viện người người đều cầm binh đao võ khí, vây tròn bốn chiếc xa bảo phiêu, giương đôi mắt trừng trừng thủ thế.

Cửu Thiên Hiệp sức nhớ đến mũi ám khí đã chộp được lúc nãy, bèn đưa lên mắt xem; mũi ám khí lại là hai phiến trúc vuông, bên trên có phất miếng giấy trắng nhỏ ghi mấy chữ, bất giác chàng phá lên cười ngất, vừa bước đến bên ba tên bảo phiêu sư vừa đáp xuống đứng giữa viện tràng, chàng trao mũi ám khí cho Lưu bảo phiêu sư mỉm cười bảo:

- Mời túc hạ xem !

Nguyên mảnh giấy nhỏ dán trên mũi ám khí có ghi mấy dòng chữ như sau:

Bảo phiêu hộ viện ! Người võ hiệp chưa cùng đường, chớ lớn lời chẳng tốt, vì hậu quả khá ác độc đấy !

Lưu phiêu sư vừa xem xong mảnh giấy mặt bạc hóa hồng, nhìn Cửu Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Đa tạ huynh đài !

Bây giờ, Ma Vân Thủ men rượu chưa tiêu, hai tay chỗ đầu gối, xoay qua chuyển lại vẫn không đứng lên được, bèn khóc rống lên, vừa nức nở như trẻ lên ba kêu rên rĩ:

- Các bạn ... phiêu sư ! Tại sao ... ta thế ... cung vì ... Phiêu ... phiêu ... ôi ! ... vì mi ...

Cửu Thiên Hiệp bất giác cả cười, vừa điềm đậm nói:

- Người đó không phải là vì hàng hóa của phiêu mà chính là muốn mộ danh Ma Vân Thủ mà đến đấy !

Ma Vân Thủ then đỏ mặt, gượng đau đón đứng dậy vừa hét to như sấm:

- Người là người gì ?

Vì quá tức bực nên hắn quên rằng đôi chân đang đau nhức ê chề, vả lại hắn cũng không thấy Cửu Thiên Hiệp bắt phiêu cứu chúng, lại trao cho Lưu phiêu sư xem ! Nên hắn loạn choạng suýt té ngã.

Cửu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy bộ tịch của hắn cố nín cười, mà vui vẻ hỏi lại:

- Ta nào phải là đồng đảng của kẻ trộm ! Người hỏi để làm gì ?

Vừa nói xong, chàng quay lưng bước vào khách điểm, không lưu ý đến hắn nữa.

Không ngờ Ma Vân Thủ quá ức thành giận, sắc mặt nặng trầm vừa cố gắng quát to:

- Đứng lại ! Bản phiêu sư thấy hành động của người không được chính đáng lắm !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận vội quay mắt lại sừng sộ:

- Cái gì là bất chính ?

Ma Vân Thủ loạn choạng ngã tới trước một bước, đôi chân vẫn cứng đờ đau nhức như cũ, hắn cắn răng rít lên:

- Người chính là dọ thám của tên trộm vừa rồi, nên giả bộ chạy lãng xăng cho khỏi bị nghi ngờ đấy !

Cửu Thiên Hiệp khí giận bốc nóng mặt, chàng đưa tay chỉ vào mặt Ma Vân Thủ vừa mắng:

- Bọn người là phường tráo trở, nếu biết sớm ta không có bắt mấy mũi ám khí cứu các người làm gì, mà để cho riêng người ném mùi tử khí ! Vì ta thấy người quá vô nhân đạo, mà lại giở chứng khùng !

Lời nói của chàng chẳng khác nào nhát búa búa vào đầu Ma Vân Thủ, khiến hắn run lên chẳng kể ba tên phiêu sư kia cản trở.

Soạt.

Một mũi thương nhỏ từ trong tay áo hắn rút ra ném mạnh vào Cửu Thiên Hiệp vừa rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử, người dám miệt thị bốn phiêu sư !

Nhưng đôi chân hần quá đau nhức, thủ thế ném thương rất bất tiện, chỉ thấy mũi thương quay tròn rồi rơi trước mặt hần, thật buồn cười !

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày cong vút, trên đôi môi nở một nụ cười thần bí vừa dịu giọng bảo:

- Muốn động thủ à ? Đâu có dễ, hãy đề phòng !

Vừa nói dứt lời, chàng đã bước xấn đến trước mặt hần, đưa ra hai ngón tay cúi xuống điểm mạnh vào đầu gối của Ma Vân Thủ một điểm cực trầm làm cho hần đau quá rú lên, đột nhiên hần bước nhanh tới trước mặt mũi thương, nhún mình nhảy vọt ra ngoài sáu, bảy trượng, tay hữu vũ lộng mũi thương vùn vụt, bao phủ khắp mình.

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bảo:

- Bây giờ đôi chân hết đau rồi à ? Múa nhảy hay đấy chứ !

Vì thấy Ma Vân Thủ đáng thương nên chàng ra tay điểm vào huyết đạo mở phong huyết đầu gối đã bị mũi ám khí khóa chặt.

Ma Vân Thủ nghe qua như người tỉnh mộng vội buông cây thương xuống, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Còn ba tên bảo phiêu sư kia, lúc bấy giờ mới rõ không phải Cừu Thiên Hiệp xuất thủ đả thương Ma Vân Thủ, mà là giải huyết trị thương cho hần nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như thăm cảm tạ.

Ma Vân Thủ lúc bấy giờ tấn thối lưỡng nan, không lẽ cúi đầu tạ ơn người chữa thương, lại không thể nào động thủ, vì thế hần ngơ ngác như gà phải gió, như tượng phỗng sành.

Hồi lâu, ba vị bảo phiêu bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Xin các hạ thứ lỗi vì tệ hữu không rõ các hạ ra tay cứu trợ ... chúng tôi xin tạ lỗi !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, quay mặt nhìn Ma Vân Thủ dịu giọng nói:

- Tại hạ đã mạo phạm đến tôn đài, xin bỏ qua cho tại hạ nhé !

Ma Vân Thủ vội vã vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng nói:

- Xin các hạ ... chớ nói lời này ! Cũng bởi bỉ phu quá thô lỗ ! Xin các hạ cho biết tôn danh quý tánh là chi ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp !

Một chuyện hết sức bất ngờ, khi Cửu Thiên Hiệp vừa nói dứt, bốn tên bảo phiêu sư không hẹn đồng kêu lên một tiếng a sững sốt mỗi tên đều lùi ra sau một bước, tám con mắt rực hào quang. Chiếu ra những tia kinh hoàng đến cực độ, họ nhìn Cửu Thiên Hiệp trân trối như vừa trông thấy thiên thần giáng thế hay quỷ sứ hiện hình.

Cửu Thiên Hiệp rung mình kinh ngạc, không rõ mấy người này làm trò gì quái lạ, nên vội nhìn lại khắp chân thân, từ quần áo đến chân tay vẫn không thấy có gì thay đổi nhưng không hiểu sao họ nhìn chàng như vừa thấy phải quái vật.

Bốn tên bảo phiêu sư láy mắt nhau, và đồng đứng kề sát nhau vừa thối lui thêm một bước vừa ngập ngừng hỏi không ra tiếng:

- Á ... à ! Là ... là ...

Ma Vân Thủ sợ đến xám mặt, hấn lên ra đứng sau lưng ba tên bảo phiêu sư, và đưa cặp mắt kinh hoàng lén nhìn Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên đến cùng tột, như người từ cung trăng rơi xuống, nên khoát tay vẫy gọi bốn tên bảo phiêu sư hỏi to:

- Bốn vị phiêu sư ! Tại hạ có nói gì không đúng chẳng ?

Bốn tên bảo phiêu sư tỏ vẻ hoảng hốt vội vòng tay và lạc giọng nói:

- Không, không ... có gì ! Chẳng sai tí nào cả !

Cửu Thiên Hiệp hết sức ngạc nhiên, không rõ vì sao họ thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, và tên nào cũng giống như mèo mắc nước, gà gặp phải chồn, bèn hỏi:

- Chẳng hay bốn vị phiêu sư thấy nghi ngờ gì ta, hoặc giả không vui lòng về thái độ của ta xin quý vị cứ nói !

Bốn tên bảo phiêu lắc đầu lia lịa vừa đi thụt lùi rất mau ra tận hàng lang, đột nhiên cả bốn tên vòng tay xá dài Cửu Thiên Hiệp vừa kêu lên thất thanh:

- Chúng tôi nào dám thế ... Xin chúc lão gia ngủ ngon !

Vừa nói xong, chúng thối lui ra ngoài, vừa gọi đám tùy tùng bươn bả đẩy bốn cỗ xe bảo phiêu về Đông viện.

Cửu Thiên Hiệp nhận thấy khó hỏi cho ra manh mối, nên lấy làm buồn bực vô cùng, vì trong lòng chàng ngổn ngang nhiều vấn đề nghi hoặc không giải quyết được, bèn lặng lẽ đi về phòng riêng.

Khi chàng vừa vào đến giữa phòng, một chuyện vô cùng quái đản hiện ra trước mắt, khiến đôi chân suýt run bắn lên chàng thất thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Ôi ... chào !